

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie ze skargi A. S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w C. z dnia 5 czerwca 2015 r., sygn. akt V Ga [...]
w sprawie z powództwa S. w W.
przeciwko A. S.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2017 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Pozwany A. S. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 5 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym sformalizowanym, co wiąże się z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa. W części określającej jej treść powinna zawierać między innymi uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej

przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, a brak tego elementu konstrukcyjnego stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi.

Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, uregulowana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostanie spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym wyrokiem a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, niepubl., z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn SN 2006, nr 6, s. 8, z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141, z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, niepubl., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl. i z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16).

Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił. Ograniczył się jedynie do oświadczenia, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia została mu wyrządzona szkoda, bowiem, jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda, kwoty 23.256,39 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Argumentacji skarżącego nie można aprobować. Dla uprawdopodobnienia rzeczywistego istnienia szkody nie jest wystarczające odwoływanie się do szkody hipotetycznej, a nawet obiektywnie pewnej, ale takiej, która jeszcze nie wystąpiła, ponieważ skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest środkiem zapobiegającym szkodom mogącym powstać wskutek wydania wyroku. Nie spełnia tego wymagania wykazanie istnienia ciężącego na skarżącym zobowiązania wynikającego z kwestionowanego wyroku, bez uprawdopodobnienia, że jest on realizowany. Nie stanowią, bowiem szkody w rozumieniu analizowanego przepisu wskazywane przez skarżącego „pasywa” w jego majątku wynikające z prawomocnego wyroku objętego skargą. Przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest istnienie szkody w chwili wnoszenia skargi, a nie możliwość jej wystąpienia w przyszłości. Inaczej rzecz ujmując szkoda, uzasadniająca odpowiedzialność państwa, powstanie po spełnieniu pozostałych przesłanek jej

wystąpienia- dopiero po wykonaniu tytułu, czyli po „wyjściu” z majątku skarżącego, przynajmniej w części, kwoty, na którą opiewa tytuł wykonawczy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CNP 20/15, niepubl., z dnia 10 grudnia 2010 r., III CKN 48/10, Biul. Sądu Najwyższego IC 2011/10/51, z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/2005, OSNC 2006, nr 6, poz. 110 oraz z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, niepubl.). Realizacja przesłanki uprawdopodobnienia szkody, jest konieczna, w przeciwnym razie mogłoby się okazać, że skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, przyjęta zostanie do merytorycznego rozpoznania, mimo że zaskarżone orzeczenie nie spowodowało szkody, albo wywołało skutki, które tylko w mniemaniu skarżącego stanowią o szkodzie, która w istocie nie zaistniała.

Z przytoczonych względów należało orzec jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 6 pkt 5 w związku z § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.; Dz.U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.) i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).